

USNESENÍ

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 27. června 2019 o odvolání **obžalovaného L. F.**, narozeného XXXX ve XXXX, invalidního důchodce, trvale bytem XXXX č. p. XXXX, okres XXXX, adresa pro doručování XXXX, XXXX, okres XXXX, a **obžalované Z. F.**, narozené XXXX ve XXXX, rozené K., pečovatelky příspěvkové organizace XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX č. p. XXXX, okres XXXX, adresa pro doručování XXXX, XXXX, okres XXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 6. 4. 2017, č. j. 1 T 1/2009-5745, a rozhodl

takto:

Za splnění podmínek uvedených v ustanovení § 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu se podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. c) trestního řádu napadený rozsudek **zrušuje**.

Podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **vrací** soudu I. stupně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní L. F. a Z. F. uznáni vinnými ze spáchání ad. 1 trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 zákona č. 140/1961 Sb. ve znění zákona č. 52/2009 Sb., ad. 2 trestného činu porušení povinností v řízení o konkursu podle § 126 zákona č. 140/1961 Sb. ve znění zákona č. 52/2009 Sb., kterých se dle zjištění soudu I. stupně měli dopustit tím, že

1. obžalovaná Z. F. jako jediný jednatel a společník společnosti XXXX, nyní XXXX, IČO XXXX, t. č. v konkurzu, a současně majitel budovy obč. vyb. č. p. XXXX na parcele č. st. XXXX v XXXX na ul. XXXX, to vše zapsané u Katastrálního úřadu pro XXXX kraj, Katastrální pracoviště XXXX, na listu vlastnictví č. XXXX (dále jen „budova“), a obžalovaný L. F. jako obchodní ředitel jmenované společnosti, na základě plné moci od obžalované Z. F. oprávněný jednat v rozsahu práv jednatele společnosti,

po vzájemné dohodě od 27. 10. 2003 do 26. 1. 2004 na základě faktur, vystavených L. F. - XXXX, IČO XXXX, provedli bez adekvátního protiplnění přefakturaci nákladů, spojených s realizací stavební akce „XXXX: Změna užívání prádelny a čistírny na porážku a zpracovnu masa“, v celkové výši 15 651 389,53 Kč vč. DPH na společnost XXXX, přičemž se jednalo o investiční náklady, vynaložené na provedení technického zhodnocení nemovitého majetku (rekonstrukce, stavební úpravy a přístavby budovy), který obžalovaná Z. F. na základě nájemních smluv od 7. 7. 2003 úplatně pronajímala společnosti XXXX, to vše za situace, kdy si společnost XXXX za účelem „úhrady stavebních prací v souvislosti s nově vybudovanými jatkami na adrese XXXX“ dne 22. 12. 2003 vyjednala s Raiffeisenbank a. s. úvěrovou smlouvu č. 41/2003/450/SME s výší úvěru 10 000 000 Kč,

následně dne 2. 1. 2005 obžalovaná Z. F. za společnost XXXX a obžalovaný L. F. za společnost XXXX, IČO XXXX, uzavřeli dohodu o budoucím zápočtu pohledávek, týkající se teprve v budoucnu splatných pohledávek, na základě kupních smluv mezi uvedenými smluvními stranami od 3. 1. 2005 do 1. 4. 2005 převedli do 1. 6. 2005 na společnost XXXX prakticky veškerý majetek společnosti XXXX v celkové hodnotě 6 051 747 Kč, potřebný mimo jiné pro výrobu a expedici uzenářských výrobků v nově vybudovaných jatkách v budově,

dne 10. 2. 2005 podepsala obžalovaná Z. F. jako majitel budovy za stranu pronajímatele a zároveň jako jednatel společnosti XXXX za stranu nájemce Dohodu o skončení nájmu budovy ke dni 31. 5. 2005, aniž obžalovaná Z. F. po skončení nájemního vztahu z titulu neoprávněného prospěchu z technického zhodnocení budovy poskytla společnosti XXXX odpovídající finanční či majetkovou protihodnotu,

dne 10. 5. 2005 obžalovaní Z. F. a L. F. jako věřitelé společnosti XXXX uzavřeli každý za sebe trojstrannou Dohodu o postoupení a převzetí půjčky, kterými převedli své osobní pohledávky v celkové výši 4 375 000 Kč vůči společnosti XXXX na společnost XXXX, poskytnuté společnosti XXXX v případě obžalované Z. F. dne 28. 1. 2005 ve výši 3 875 000 Kč a v případě obžalovaného L. F. dne 16. 2. 2005 ve výši 500 000 Kč,

dne 23. 5. 2005 na základě kupní smlouvy mezi prodávající společností XXXX a kupující společností XXXX došlo k převodu investic (technického zhodnocení) budovy ve výši 26 653 050 Kč vč. DPH, které byly společností XXXX uhrazeny formou zápočtu v celkové výši 27 873 815,36 Kč dne 30. 6. 2005 na základě Dohody o budoucím zápočtu pohledávek ze dne 24. 5. 2005 mezi uvedenými smluvními stranami,

přičemž během května 2005 obžalovaný L. F. zorganizoval v součinnosti s obžalovanou Z.F. převod obchodního podílu a změnu jednatele společnosti XXXX, na základě čehož dne 25. 5. 2005 obžalovaná Z. F. převedla svůj obchodní podíl ve společnosti XXXX na bezdomovce M.M., nar. XXXX, nemajícího žádný majetek, příjem, odpovídající zkušenosti, právní povědomí, zájem a záměr pokračovat v podnikatelské činnosti společnosti XXXX, za současného vzdání se funkce jednatele společnosti XXXX, aniž obžalovaní Z. F. a L. F. o těchto svých aktivitách informovali věřitele společnosti XXXX, jejichž pohledávky nebyly, a ani neměly být, uspokojeny,

přitom na základě plné moci ze dne 25. 5. 2005, kterou obžalovaným Z. F. a L. F. udělil nový jednatel M.M., byli zmocněni k „dorešení smluvních obchodních závazků společnosti XXXX, záležitostí společnosti, plynoucích z úvěrové smlouvy č. 41/2003/450/SME z 22. 12. 2003 a převodu na společnost XXXX, záležitostí, plynoucích z leasingových smluv a jejich převzetí společností XXXX a k provedení vzájemného zápočtu pohledávek a závazků mezi společnostmi XXXX a XXXX“,

a těmito finančními a majetkovými machinacemi obžalovaní Z. F. a L. F., vědomi si předlužení společnosti XXXX za rok 2004 z titulu svých funkcí ve společnostech XXXX, XXXX a firmě L. F. – XXXX a své majetkové a finanční angažovanosti na podnikání společnosti XXXX při mnohosti věřitelů společnosti a faktu, že společnost dlouhodobě vykazovala své závazky ve vyšší hodnotě, než byl její majetek - aktiva, a to přinejmenším ke dni 18. 5. 2005 při podpisu rozvahy k účetní závěrce společnosti za rok 2004, nepřístupovali k úhradě závazků společnosti podle zásady poměrnosti tak, aby byli rovným dílem uspokojeni všichni věřitelé společnosti, v důsledku čehož způsobili minimálně společností:

XXXX, IČO XXXX, škodu ve výši 166 127 Kč,

XXXX., IČO XXXX, škodu ve výši 14 581 813 Kč,

XXXX, IČO XXXX, škodu ve výši 1 801 820 Kč,

třebaže obžalovaní Z. F. a L. F. byli obeznámeni s obchodně závazkovými vztahy společnosti XXXX a majetkoprávními vztahy této společnosti vůči věřitelům společnosti stejně jako vůči obžalovaným samotným,

2. následně po prohlášení konkursu na majetek společnosti XXXX, dříve XXXX, usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2006 č. j. 46 K 32/2005, v probíhajícím konkursním řízení s cílem znemožnit zjištění původu finančních prostředků investovaných společností XXXX do technického zhodnocení nemovitostí, vlastněných obžalovanou Z.F. (zejm. budovy obč. vyb. č. p. XXXX na parcele č. st. XXXX v XXXX, ul. XXXX, zapsané u Katastrálního úřadu pro

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobiášová.

XXXX kraj, Katastrálním pracovišti XXXX na listu vlastnictví č. XXXX), zastírali původ tohoto majetku tím, že na písemné a ústní výzvy správce konkursní podstaty Mgr. Jiřího Šebesty, advokáta se sídlem AK Brno, Čechyňská 16, směřující k poskytnutí součinnosti při dohledání majetku, patřícího do konkursní podstaty, jim známé skutečnosti zatajovali, přičemž následně ve věci žaloby správce konkursní podstaty úpadce XXXX Mgr. Jiřího Šebesty proti obžalované Z. F. ze dne 10. 5. 2006 o zaplacení částky 22 454 000 Kč, vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti sp. zn. 7C 169/2006, obžalovaná Z. F. tuto částku, resp. tento majetek ve svém vyjádření prostřednictvím svého advokáta Mgr. Václava Mímránka ze dne 10. 11. 2006 ani zčásti neuznala, když současně s L.F. nejméně do 7. 3. 2007 vedli jednání směřující ke zpeněžení tohoto majetku tak, že se pokusili zhodnocené nemovitosti prodat, přičemž využili jim známé skutečnosti, že správce konkursní podstaty společnosti XXXX nemá k dispozici účetnictví společnosti, a společným jednáním s cílem vzbudit zdání, že předmětná věc - technické zhodnocení - byla nabyta v souladu se zákonem, se pokusili získat z vynesení budoucího rozsudku prospěch představující částku vynaloženou na technické zhodnocení nemovitostí ve výši nejméně 15 651 389,53 Kč vč. DPH tak, aby obžalované Z. F. nevznikla povinnost společnosti XXXX v konkursu uhradit kompenzaci za bezdůvodné obohacení na technickém zhodnocení budovy.

2. Za to byl uložen obžalované Z. F. podle § 256 odst. 4 zákona č. 140/1961 Sb. ve znění zákona č. 52/2009 Sb. za použití § 35 odst. 1 a § 40 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. ve znění zákona č. 52/2009 Sb. úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců, přičemž podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. ve znění zákona č. 52/2009 Sb. jí byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Ohledně obžalovaného L. F. bylo rozhodnuto tak, že se podle § 227 trestního řádu obžalovanému trest neukládá. Současně byla obžalovaným uložena povinnost podle § 228 odst. 1 trestního řádu společně a nerozdílně nahradit poškozeným škodu, a to poškozené XXXX, IČO XXXX, sídlem XXXX, XXXX, ve výši 166 127 Kč, XXXX., IČO XXXX, sídlem XXXX, XXXX, ve výši 14 581 813 Kč, XXXX, IČO XXXX, sídlem XXXX čp. XXXX, škodu ve výši 1 801 820 Kč a správci konkursní podstaty úpadce XXXX, IČO XXXX, Mgr. Jiřímu Šebestovi, advokátu se sídlem v Brně, Čechyňská 16, ve výši 14 791 962,70 Kč.
3. Takto vyhlášený rozsudek napadli v zákonné lhůtě odvoláním oba obžalovaní a to do všech výroků, toto zdůvodnili sami i prostřednictvím svých obhájců. Obžalovaný L. F. namítal, že jeho obhajoba nebyla provedenými důkazy bez pochybností vyvrácena, napadený rozsudek považoval za nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. Namítal existenci důvodů k odvolání dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c) a e) trestního řádu. Namítal také průtahy v trestním řízení a ve vyhotovování rozhodnutí, když takto soud I. stupně porušil ustanovení § 2 odst. 4 a § 129 odst. 2, odst. 3 trestního řádu a ohrozil tak důvěru ve spravedlivé rozhodování soudu. Uvedl, že o skutcích nebylo rozhodnuto po více jak 15 letech, vyhlášený rozsudek je tak s odstupem 11 let od zahájení trestního stíhání a nepřiměřená délka řízení je důvodem k zastavení stíhání. Rozsudek označil i pro spoluobžalovanou za likvidační, když oproti prvnímu rozsudku byla také dvojnásobně navýšena výše škody, přičemž insolvenčním správcem došlo již i k postoupení pohledávky z rozsudku na další společnost. Dle jeho názoru se soud I. stupně nedržel dostatečně pokynů předchozího rozhodnutí odvolacího soudu, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a ve smyslu § 34 trestního zákoníku došlo k zániku trestní odpovědnosti. Namítal, že u něj nebyl prokázán úmysl dopustit se trestné činnosti, když nebyl osobou rozhodující, měl zdravotní psychické problémy a jednal vždy na doporučení svého právníka JUDr. Popelky. Opakoval svou obhajobu z řízení před prvostupňovým soudem s tím, že neorganizoval ani převod obchodního podílu společnosti, pohledávky společnosti nebyly zatajeny ale předávány s účetnictvím, nebylo také prokázáno obohacení se spoluobžalované. Namítal, že uplatněná škoda vychází pouze z účetnictví společnosti vycházejícího pouze z veřejně dostupných informací a nemůže se jednat o skutečnou škodu, kterou by měly mít povinnost obžalovaní věřitelům zaplatit. Opakoval svou obhajobu s odkazem na činnost tzv. Toflova gangu

ve vztahu ke společnosti XXXX a zničení budovy, kde byla naopak spoluobžalovaná poškozenou, poukazoval na skutečnost ohledně způsobu získávání prostředků na investice z půjček a úvěrů. Obžalovaný sám současně v rozsáhle koncipovaném odvolání zopakoval veškeré své, již před prvostupňovým soudem dříve projevené, námitky k průběhu řízení, obsahu provedených důkazů i napadenému rozhodnutí. V opakovaných argumentech své obhajoby namítal, že z napadeného rozsudku nijak nevyplývá, jak měli se spoluobžalovanou majetek zcizit nebo odstranit, technické zhodnocení budovy bylo dle něj placeno i z jeho vlastních zdrojů a z úvěru u banky, který byl zajištěn zástavou, zdroje sloužící k úhradě zhodnocení jsou podstatně vyšší než částky fakturované společnosti XXXX, uzavíral, že společnost XXXX s. r. o. (nyní XXXX s. r. o., *dále jen i společnost XXXX*) na technickém zhodnocení vlastně nic neuhradila. Obžalovaná F. jí za to nic nedluží a toto bylo ostatně ve výsledku nesprávně ohodnoceno. Vzhledem k úhradě z různých zdrojů také namítal, že nelze uzavřít, že by byl majetek společnosti zmenšen ani o celou fakturovanou částku. Namítal, že proces uváděného převzetí dluhu odporuje logice, když společnost XXXX s. r. o. vlastně oddlužili, v dané věci šlo o pouhou přefakturaci nákladů spojených s rekonstrukcí budovy a nikoli o převzetí dluhu. Namítal nesprávnost závěrů soudu k realizaci zápočtů, neobjasnění pohledávek na druhé straně zápočtu, když takový zápočet byl možný a zákonný, a to včetně převodu a zápočtu jejich osobních pohledávek. Převzaté pohledávky za společnost XXXX se týkaly řady věřitelů a soud I. stupně dle obžalovaného ani nevyřešil, zda se tedy jednalo o převod řádný a to včetně převodu movitého majetku a ve vztahu k němu provedenému zápočtu, když věřitelům ve výsledku uhradila pohledávky společnost XXXX. Současně předmětné technické zhodnocení bylo převedeno na společnost XXXX, když upozorňoval na rozpornost závěrů soudu, a to i se znaleckým posudkem Ing. Janíčka, zda k převodu došlo, společnost XXXX také úvěr, za nějž bylo zhodnocení také pořízeno, splácela a následně jej převedla na společnost VIVA leasing, což odpovídá i rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ve věci sp. zn. 2 To 3/2013. Proto nemůže být technické zhodnocení v majetku společnosti XXXX s. r. o. Namítal rozpornost výroku napadeného rozhodnutí, když je uváděno, že technické zhodnocení zůstalo v majetku společnosti XXXX, současně je ovšem ve výroku uvedeno, že bylo kupní smlouvou převedeno na XXXX. Opakoval svou obhajobu na převod movitých věcí pouze v účetní hodnotě s tím, že nebylo prokázáno, že by se vůbec jednalo, a pak o jaký, úbytek z majetku společnosti, šlo o starší věci, dílem k vyřazení, tvrzení o převodu movitých věcí bez protihodnoty vytvořil dle obžalovaného až soud. Dále namítal nesprávnost závěrů soudu I. stupně o převodu společnosti XXXX a změně jednatele, když ohledně osoby nového jednatele byli sami oklamáni, účetnictví nově oprávněným osobám také předali, což podkládal i možností společnosti XXXX vyřídit si poté úvěr u banky a zápisem o předání účetnictví. Namítal opakovaně, že svým jednáním naopak společnost XXXX kompletně oddlužili a společnost i po předání měla dostatek majetku k tomu, aby nárokům poškozených věřitelů vyhověla, když její aktiva byla i ke dni 18. 5. 2015, kdy byla podepsána rozvaha k účetní závěrce, výrazně vyšší než pasiva. Znalec Ing. Janíček také nepotvrdil úpadek společnosti, což je v rozporu se zápisem v protokolu o hlavním líčení, ale pouze to, že by se společnost v úpadku mohla nacházet, což podkládal obžalovaný i zprávou opatřenou od znalce s tím, že tomuto nemohl ani položit připravené otázky, které v odvolání opakoval. Současně upozorňoval na to, že znalec vycházel pouze z dílčího torza účetnictví XXXX, když účetnictví společnosti XXXX nebylo dohledáno. Namítal, že k předlužení společnosti nedošlo a i po převodu obchodních podílů společnost dál platila svým dodavatelům, další závazky mohly vznikat až za nových majitelů, nebylo také vyvráceno, že společnosti XXXX zůstaly i hodnotné zásoby. Ke skutku ad. 2 namítal, že znalecký posudek neobjasnil, k jakému okamžiku mělo dojít k úpadku a tím mu vznikly povinnosti z konkursního řízení, správce konkursní podstaty ani osobně nejednal s obžalovanou F., když na dva zaslané dopisy bylo vždy odpovězeno, s obžalovaným jednal pouze jednou, přičemž mu také plně vyhověl a správce konkursní podstaty také nepotvrdil jejich nekontaktnost. Současně obžalovaní správci nic nezatajili, neboť technické zhodnocení nemovitostí bylo v majetku společnosti XXXX. Zde opětovně odkazoval na znalecký posudek J., když technické

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobiášová.

zhodnocení nemovitostí bylo převedeno s adekvátním protiplněním na společnost XXXX. Opakovaně zdůrazňoval, že rozsudek je pouze opisem obžaloby, formulace rozsudku považoval za výrazně až ve smyslu zaujatosti a nenávisti směřované v neprospěch obžalovaných, když jednotlivé pasáže odůvodnění jsou ve vzájemném rozporu. Dále obžalovaný detailně rozebírá v odvolání po jednotlivých stranách jednotlivé pasáže odůvodnění napadeného rozsudku ve spojení s opakováním své obhajoby. Shrnul, že se v dané věci jedná o extrémní nesoulad mezi skutkovými závěry a provedenými důkazy, bylo narušeno právo na nestrannost soudu a jeho nezaujatost a právo na projednání věci bez zbytečných průtahů a v přiměřené lhůtě, soud se dle něj nezabýval důkazy navrženými obžalovanými a současně nebyly akceptovány ani pokyny předchozího rozhodnutí odvolacího soudu a tímto bylo zmařeno právo obžalovaných na spravedlivý proces. Namítal, že tedy nebylo prokázáno, že by se předmětných skutků dopustil a navrhoval zrušení napadeného rozsudku jako nezákonného a nepřezkoumatelného z důvodů podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), f) trestního řádu s tím, nechť jej odvolací soud podle § 226 písm. a) a c) trestního řádu zproští obžaloby.

4. Obžalovaná Z. F. rozsudku vytýkala vady ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c) a e) trestního řádu, když nebyla vyvrácena její obhajoba a z provedených důkazů není možné dospět k jednoznačnému závěru o její vině. Napadený rozsudek označila za nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, přičemž soud I. stupně se ani neřídil pokyny předchozího rozhodnutí odvolacího soudu. Namítala, že nebylo objasněno, v jaké hodnotě byl majetek obou společností, jaký byl vnos obžalovaných do podnikání, zda byly závazky bez protiplnění, je dle ní nutno zabývat se i výší jejího úvěru, jeho zajištěním a jejím vnosem do podnikání. Namítala, že znalecké posudky jsou neúplné pro nedostatek podkladových materiálů a nesprávnost zadání, její trestná činnost nebyla prokázána a soud prvního stupně nepostupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 trestního řádu. Uvedla, že zhodnocení budovy ani neodpovídá přefakturované částce, tato byla také zaplacená dílem z vlastních zdrojů, dílem z dotace a dílem z úvěru, který dosud splácí, nebyl zpracován ani posudek na hodnotu technického zhodnocení, když znalecký posudek v souvislosti s požárem budovy hodnotu vyčíslil pouze na částku přes 3 miliony Kč a tato byla prodána pod cenou. Plnění z jiných zdrojů mělo být také z investice odečteno. Namítala, že rozsudek je nenávistný, uložený trest je pro ni likvidační a to shodně s uloženou náhradou škody přes 31 milionů Kč, která tedy mnohonásobně převyšuje i předmětnou investici do budovy. Uvedla, že poctivě pracuje a stará se o své děti. Dále namítala, že důkazy, které soudu navrhli provést, tento opakovaně odmítl, což nijak nezdůvodnil. Navrhovala proto, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. c) trestního řádu napadený rozsudek zrušil a obžalovanou obžaloby zprostil podle § 226 písm. a), respektive c) trestního řádu, současně poškozené s jejich nároky odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
5. Odvolací soud z podnětu podaných odvolání podle ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání jsou důvodná. Soud I. stupně se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, neobjasnil při provedeném hodnocení důkazů postupem dle ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu svá skutková zjištění a své závěry ve vztahu k právnímu posouzení skutků obžalovaných a k vyvození jejich trestní odpovědnosti, současně se nevypořádal ani se všemi podněty a pokyny předchozího rozhodnutí odvolacího soudu a to jak ve vztahu ke skutkovým zjištěním, tak k objasnění naplnění znaků skutkové podstaty některého z trestných činů konkrétním jednáním obžalovaných, výši škody i jejího vzniku.
6. Ve vztahu k procesním námitkám zmíněným v podaných odvoláních ovšem těmto odvolací soud v jejich základu nepřisvědčil. V dané věci z průběhu řízení ani z obsahu napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by soud I. stupně ve věci nepostupoval nestranně, nebo postupoval zaujatě až podjatě vůči obžalovaným, když takové přesvědčení obžalovaných nebylo objektivně opřeno o nějaké konkrétní skutečnosti nebo postupy prvostupňového soudu a je spojováno pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobiášová.

s obsahem napadeného rozhodnutí a jeho odůvodněním, které ovšem ani dle odvolacího soudu v tomto rámci nevybočuje nijak z obvyklých mantinelů hodnocení důkazní situace a vztahů obžalovaných k trestné činnosti, popř. zhodnocení vyvození jejich trestní odpovědnosti. Evidentně projev obžalovaných o zaujatosti a tvrzené nenávistnosti soudců soudu I. stupně vychází pouze z nespokojenosti obžalovaných s rozhodnutím soudu I. stupně a s jeho závěry o jejich vině. Taková skutečnost ovšem nemůže být sama o sobě důvodem k závěru o podjatosti soudců prvostupňového soudu a nemůže ani opodstatňovat závěr o narušení zásad presumpce neviny. Důvodem k vyloučení soudce nemohou být pouze okolnosti způsobu jím vedeného řízení ani ve výsledku rozhodování a v jeho závěrech, o které rozhodnutí opírá. Současně nelze přisvědčit ani námitkám odvolatelů ohledně tzv. opomenutých důkazů, když odvolání, ovšem bez bližší specifikace, poukazují na údajné neprovedení návrhů na doplnění dokazování, které měly být prvostupňovým soudem odmítnuty, aniž by takový postup byl zdůvodněn. V tomto smyslu lze stručně uvést, že z protokolu z hlavního líčení nevyplývá, že by strany v rámci dokazování před jeho ukončením činily návrhy na doplnění dokazování, kterým by soud nevyhověl, když sice bylo soudem I. stupně v hlavním líčení konaném dne 30. 3. 2017 rozhodnuto, že podle § 216 odst. 1 trestního řádu se další důkazy provádět nebudou, ovšem tomuto rozhodnutí předcházelo vyjádření všech procesních stran, že již nemají další návrhy na doplnění dokazování, nedošlo tedy k negativnímu rozhodnutí ohledně nějakých důkazních návrhů ze strany obžalovaných, proto nelze vycházet ani z opodstatněnosti námitky, že by se mohlo jednat o opomenuté důkazy, tedy takové, o nichž by nebylo rozhodnuto, nebo ohledně nichž by rozhodnutí o nevyhovění návrhu na doplnění dokazování nebylo prvostupňovým soudem řádně odůvodněno. V dané věci nelze dosud ani přistoupit na řešení spojované s poslední procesní námitkou odvolatelů ohledně důvodnosti zastavení trestního stíhání pro nepřiměřenou délku řízení. V tomto smyslu nutno přisvědčit odvolatelům, že ve věci je nutno konstatovat významné prodlevy na straně prvostupňového soudu spojené zejména s vyhotovováním meritorních rozhodnutí, včetně rozsudku napadeného, a v tomto smyslu došlo k zásahu do práv obžalovaných na spravedlivý proces ve spojení s přiměřenou délkou řízení. Takový postup ovšem již i dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu České republiky nemůže vést sám o sobě k zastavení trestního stíhání osob, když důvody pro nepřípustnost trestního stíhání uvedené v § 11 odst. 1 trestního řádu jsou vymezeny taxativně, pozitivně a výslovně a pokud jde o důvod nyní vymezený v § 11 odst. 1 písm. m) trestního řádu (trestní stíhání se zastaví, stanoví-li tak mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána), nelze ho vykládat tak, že nepřiměřená délka řízení ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakládá použití tohoto zákonného ustanovení. V takových případech náleží osobám převážně spravedlivé zadostiučinění až ve formě peněžité náhrady, popř. zadostiučinění spojené v případě shledání viny i v projevení nepřiměřenosti délky řízení v ukládaném trestu a jeho zmírnění tak, jak ostatně projevilo omluvou a ve výměře trestu u obžalované F. i prvostupňový soud. Názor o zastavení trestního stíhání z důvodu průtahů na straně orgánů činných v trestním řízení nemá oporu v právním řádu ani v Úmluvě a je v rozporu s účelem trestního řízení. Takový závěr ovšem nenarušuje nutnost, aby soud I. stupně před svým rozhodnutím posoudil, jak bude rozvedeno níže, i další možné předpoklady případného naplnění nepřípustnosti trestního stíhání obžalovaných, to zejména ve vztahu ke skutku ad. 2 rozsudku a ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu a objasnil, zda jsou podmínky pro takový postup naplněny, popř. v čem je za naplněné neshledává. Posouzení nepřípustnosti trestního stíhání totiž předchází možnosti ve věci meritorně rozhodovat.

7. V dané věci lze současně konstatovat, že věc již byla dříve předmětem přezkumu odvolacího soudu, když již první rozsudek soudu I. stupně ze dne 21. 5. 2012 byl usnesením odvolacího soudu ze dne 23. 4. 2013 sp. zn. 6 To 24/2013 zrušen z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), písm. c) trestního řádu z podnětu odvolání obou obžalovaných a státního zástupce do zprošťující části a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému projednání. Lze také konstatovat, že tímto rozsudkem byli obžalovaní s dílčím rozdílným popisem skutku uznáni

vinnými ze spáchání skutku ad. 1 napadeného rozsudku kvalifikovaného jako trestný čin poškozování věřitele podle 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 zákona č. 140/1961 Sb. ve znění zákona č. 52/2009 Sb. (*dále jen trestního zákona*), obžalované Z. F. byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let s odkladem jeho výkonu na dobu tří let a obžalovanému L. F. byl uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti let se zařazením pro výkon trestu do věznice s dozorem. Oběma obžalovaným byl uložen také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a prokuristy ve všech obchodních společnostech a družstvech na dobu sedmi let. Současně jim byla uložena povinnost k náhradě škody poškozeným XXXX, XXXX. a XXXX XXXX jako v napadeném rozsudku. Ve vztahu ke skutku ad. 2 byli oba obžalovaní obžaloby zproštěni podle § 226 písm. a) trestního řádu, když skutek byl i oproti podané obžalobě (zde § 8 k § 252a odst. 1 písm. a), odst. 5 písm. b) trestního zákona), kvalifikován jako zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. V této části byl současně podle § 229 odst. 3 trestního řádu poškozený správce konkursní podstaty úpadce XXXX s. r. o. Mgr. Jirí Šebesta odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Důvodem ke zrušení napadeného rozsudku v obou částech byl širší okruh skutečností spojených mimo širokého a dílem nesrozumitelného popisu skutku s objektivní stránkou jednání obžalovaných ve spojení s jejím podřazením pod právní kvalifikaci skutků, nejasným vznikem a existencí pohledávek a závazků společnosti XXXX ve spojení s poškozením jejich věřitelů, neobjasněným způsobem poškození a časovými okamžiky takového poškození, jeho výší a možnou výší škody. Ve vztahu ke zprošťující části bylo rozhodnutí odvolacího soudu spojeno zejména s neobjasněním použité právní kvalifikace trestného činu, původem prostředků k legalizaci a objasněním výnosu z konkrétní trestné činnosti, popř. s objasněním okolností a způsobu ztěžování funkce konkursního správce.

8. I přes dílčí doplnění dokazování tak, jak naznačil v předchozím rozhodnutí odvolací soud, nelze ovšem dosud konstatovat, že by se soud I. stupně dostatečně, přesvědčivě a srozumitelně, a to ve vztahu k doložení naplnění znaků objektivní i subjektivní stránky činů obžalovaných, s předchozími námitkami a pokyny specifikovanými i v rozhodnutí odvolacího soudu, popř. v odvoláních odvolatelů, vypořádal. To se týká i objasnění a konkretizace trestného jednání obžalovaných ve vztahu k naplnění znaků konkrétních trestných činů, podřazení jejich jednání pod znaky skutkové podstaty aplikovaných trestných činů, naplnění a prokázání i subjektivní stránky činů, výše možné škody, způsobu jejího vzniku a trvání atd. Rada níže rozvedených důvodů, které vedly odvolací soud, bohužel i přes již značnou nepřiměřenost délky řízení, k opětovnému zrušení rozsudku ve věci, je opakováním a rozvedením rámce pokynů a postupů, se kterými se měl soud I. stupně vypořádat již dle předchozího rozhodnutí odvolacího soudu, požadované závěry a skutečnosti dosud ovšem dostatečně neobjasnil a nevysvětlil tak, aby mohly být pojaty odvolacím soudem za odůvodněné, přesvědčivé a přezkoumatelné.
9. V dané věci zejména ve vztahu ke skutku ad. 1 již odvolací soud dříve konstatoval nadbytečně široký a co do obsahu neadekvátně rozsáhlý popis skutku, když takový popis v podstatě narušuje pochopení závěrů soudu I. stupně ve vztahu k objektivní stránce skutkové podstaty zvažovaného trestného činu, k učinění závěrů, jakým konkrétním jednáním nebo souborem jednání obžalovaných měly být naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákona, když v předmětném popisu skutku je popsána celá řada jednotlivých úkonů činěných obžalovanými ve vztahu k zapojeným společnostem XXXX a XXXX, aniž by bylo zcela zřejmé jaké konkrétní jednání považuje prvostupňový soud právě za jednání naplňující znaky objektivní stránky zvažovaného trestného činu.
10. Trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 4 trestního zákona se dopustí ten, kdo i jen částečně zmaří uspokojení svého věřitele tím, že zničí, poškodí, zatají, zcizí, učiní neupotřebitelnou nebo odstraní část svého majetku a způsobí-li takovým činem škodu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobiášová.

velkého rozsahu. Dle ustanovení § 89 odst. 11 trestního zákona se škodou velkého rozsahu rozumí škoda dosahující nejméně částky 5 milionů Kč. Je proto nezbytné, aby soud rozhodující o vině pachatele ze spáchání takového trestného činu objasnil ve vztahu ke znění uvedené právní věty, který ze znaků skutkové podstaty pokrývá konkrétní skutkové zjištění, o jaké důkazy se toto skutkové zjištění ve vztahu ke skutkovému závěru opírá. Ve skutkové větě je rozepsáno větší množství úkonů činěných za zapojené společnosti obžalovanými, když tyto lze dle jednotlivých pasáží skutkové věty rozsudku v části ad. 1 rozdělit pro přehlednost, která z napadeného rozsudku dostatečně nevyplývá na **1)** přefakturaci nákladů na technické zhodnocení bez adekvátního protiplnění v období od 27. 10. 2003 do 26. 1. 2004 v celkové výši 15 651 389,53 Kč z L. F.-XXXX na společnost XXXX, **2)** 2. 1. 2005 uzavření dohody o budoucím zápočtu mezi společnostmi XXXX a XXXX, **3)** v období od 3. 1. 2005 do 1. 6. 2005 převedení veškerého majetku společnosti XXXX na XXXX v celkové hodnotě 6 051 747 Kč, **4)** 10. 2. 2005 ukončení nájmu společnosti XXXX dle Dohody o skončení nájmu budovy obžalované ke dni 31. 5. 2005, **5)** 10. 5. 2005 uzavření dohody mezi obžalovanými, společnostmi XXXX a XXXX o postoupení osobních pohledávek obžalovaných vůči společnosti XXXX na XXXX, **6)** uzavření kupní smlouvy dne 23. 5. 2005 o převodu technického zhodnocení budovy mezi společnostmi XXXX a XXXX a jeho uhrazení zápočtem dne 30. 6. 2005, **7)** 25. 5. 2005 převod obchodního podílu a změna jednatele společnosti XXXX z obžalované na M.M., **8)** 25. 5. 2005 udělení plné moci obžalovaným novým jednatelem k jednání za společnost XXXX, **9)** vědomosti obžalovaných o předlužení společnosti XXXX přinejmenším ke dni 18. 5. 2005 a nepřistoupení k poměrnému uspokojení poškozených věřitelů se způsobením škody.

11. Ve vztahu ke shora provedenému zjednodušení konkrétních jednání obžalovaných by měl tedy prvotně soud I. stupně objasnit, které nebo která z jednání považuje za jednání, jímž obžalovaní zcizili část svého majetku a tím zmařili uspokojení svých věřitelů. Ohledně znaku zcizení již dříve odvolací soud rozvedl, že toto spočívá v jednání, jímž pachatel převede svůj majetek nebo jeho část na jinou osobu (typicky prodá, daruje, postoupí pohledávku), jde tedy o jednání, kdy dlužník převede majetek bez obdržení protihodnoty vhodné k uspokojení věřitelů. Takovým jednáním může být i situace, kdy je takto majetek společnosti převeden do nové společnosti, vůči níž věřitelé nemohou nic uplatnit, protože jejich pohledávky na novou společnost převedeny nejsou a jiný majetek původní společnosti (jejich dlužníka) k jejich uspokojení nezbyl. Odstraněním je pak ukrytí majetku, přičemž si pachatel ponechává možnost s takovým majetkem disponovat a využívat ho. Škodou je obecně míněna hodnota zmařené pohledávky věřitele, popřípadě její neuspokojené části. V dané věci může být výši škody pouze to, co věřitelé neobdrží v důsledku protiprávního jednání obžalovaných a to maximálně do výše zmařených pohledávek, je ovšem třeba se zabývat i tím zda byl vůbec dlužník schopen dluh před protiprávním jednáním splnit a v jaké výši.
12. Jak již v předchozím rozhodnutí konstatoval odvolací soud, jedním z úkonů spočívajících ve zcizení majetku společnosti XXXX jednáním obžalovaných měla být zřejmě přefakturace nákladů spojených s realizací stavební akce XXXX: Změna užívání prádelny a čistírny na porážku a zpracovnu masa v celkové výši 15 651 389,53 Kč z obžalovaného L. F.- XXXX na společnost XXXX. V tomto ohledu odvolací soud již dříve rozvedl, že takové jednání není pokryto znakem zcizení, ale jedná se spíše o převzetí dluhu. To ostatně konstatuje soud I. stupně i v odůvodnění napadeného rozsudku, když uvádí, že za zvláštní způsob zcizení majetku považuje i převzetí dluhu jiného. Jak již dříve ovšem konstatoval odvolací soud, i nadále taková úvaha zůstává ovšem neobjasněna. Primárně zcizením se dle shora uvedené specifikace míní převod majetku, potažmo postoupení pohledávky, nikoli převzetí závazku-dluhu jiného, zcizením dochází k tomu, že majetková hodnota, která na straně dlužníka již existuje, je bez protiplnění převedena na jinou osobu a tím jsou zjednodušeně věřitelé poškozeni při uspokojování svých pohledávek vůči dlužníku. Převzetí dluhu naopak spočívá v tom, že dochází k navýšení pasív vůči majetku dlužníka, když takové rozšíření závazků dlužníka o závazky z převzatého dluhu znemožňuje

původnímu věřiteli-poškozenému dosáhnout uspokojení jeho pohledávky. I vzhledem ke zmiňované skutečnosti, že nový trestní zákoník, zákon č. 40/2009 Sb., již v ustanovení § 222 ohledně trestného činu poškození věřitele přímo výslovně uvádí i možnost spáchání činu tím, že pachatel převezme dluh jiného a to vedle zachovaných alternativ zcizení nebo i odstranění majetku, má odvolací soud za to, že převzetí dluhu jiného není jednáním, které bylo v předchozí a v dané věci aplikované právní úpravě pokryto ve smyslu naplnění objektivní stránky činu pod pojmem zcizení, když i dle důvodové zprávy k novému trestnímu zákoníku byly do něj včleněny další, v praxi se vyskytující formy jednání, které je třeba také postihnout jako poškozování věřitele (příčemž je například uváděno postoupení své pohledávky nebo právě i převzetí dluhu jiného). Je tedy na místě, aby soud I. stupně ve vztahu k uváděné přefakturaci nákladů primárně objasnil, pod jaký znak skutkové podstaty ohledně objektivní stránky činu tedy toto jednání má spadat a to i ve smyslu shora uvedené argumentace odvolacího soudu.

13. Měli-li se obžalovaní předmětného jednání, i přes shora uvedené, dopustit dle soudu I. stupně přefakturací nákladů, nutno současně objasnit i další rozhodné skutečnosti, bez jejichž odpovídajícího zhodnocení nelze dosud napadené rozhodnutí relevantně přezkoumat. Opět již v předchozím rozhodnutí odvolací soud uvedl, že je dán časový nesoulad mezi vznikem pohledávek poškozených věřitelů a jednáním obžalovaných, kterým měly zmařit jejich uspokojení. Pro trestný čin poškozování věřitele je podstatné, že v době protiprávního jednání pachatele pro trestný čin poškozování věřitele již takový věřitel musí existovat, na jeho straně tedy musí již existovat pohledávka vůči dlužníku, jejíž uspokojení pachatel svým protiprávním jednáním (zcizením, odstraněním majetku apod.) zmaří. V případě, že dosud taková pohledávka věřitele není splatná, mohlo by se jednat o jednání ve stadiu pokusu. Trestného činu poškozování věřitele se tedy nelze dopustit tím, že zcizení, odstranění majetku apod. vůbec předchází vzniku pohledávky poškozeného věřitele, tedy za situace, kdy např. ke zcizení majetku dochází úkonem časově předcházejícím vzniku závazku vůči věřiteli, který by měl být takovým jednáním poškozen. Základním předpokladem spáchání předmětného trestného činu je totiž již existence závazkového vztahu, poškozování věřitele přichází v úvahu pouze po vzniku takového závazkového vztahu mezi dlužníkem a poškozeným věřitelem, toto ustanovení totiž chrání právo věřitele na uspokojení jeho již existující splatné pohledávky. Jednání, které směřuje k poškození teprve budoucího věřitele, tedy obvykle v souvislosti se vznikem závazkového vztahu, pak může být pouze trestným činem podvodu. V konkrétní věci se tedy bude muset soud I. stupně zaměřit i na časové okolnosti předpokládaného mařícího jednání a vzniku závazků k poškozeným věřitelům a to nejen ke zvážení právní kvalifikace skutku zahrnujícího i poškození přefakturací, ke zhodnocení subjektivní stránky činu spojeného s počátečním úmyslem, ale i vůbec úvahou o zachování totožnosti skutku v rovině obecné úvahy totožnosti skutku trestného činu poškozování věřitele a trestného činu podvodu a to i ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 7. 11. 2007, sp. zn. 5 Tdo 1141/2007 (R 45/2008 tr.), které v tomto konkrétním případě totožnost zachování skutku v konfrontaci uvedených trestných činů v podstatě vylučuje.
14. Již v předchozím rozhodnutí také odvolací soud konstatoval, že je nutno se vypořádat ve vztahu k přefakturaci i s otázkou zdrojů k úhradě technického zhodnocení nemovitého majetku, přičemž ani touto okolností se soud I. stupně podrobněji v rozhodnutí oproti prvnímu rozsudku nezabývá. Je tedy důvodné se zabývat i tím, kdo, kdy a z jakých zdrojů technické zhodnocení uhradil a to ve vztahu k závěru, o jakou částku, o kolik, měl být touto transakcí tedy zmenšen majetek společnosti XXXX, o jakou částku došlo ke zmenšení majetku, z něhož by mohly být uspokojeni poškození věřitelé. Škoda totiž nemohla vzniknout věřitelům pouze účetně, přefakturací, ale pouze tím, že z majetku společnosti XXXX odešly finanční prostředky k úhradě nemovitého majetku, který by měl zůstat ve vlastnictví obžalované F.. I přes znění skutkové věty napadeného rozsudku v této části – provedli bez adekvátního protiplnění přefakturaci nákladů – je vlastně podstatná nikoli suma na fakturách přefakturovaných společnosti XXXX, ale částka,

kteřou měla společnost XXXX skutečně na takových nákladech ke zhodnocení majetku jiného bez získání protiplnění zaplatit. Z napadeného rozhodnutí se zřejmě podává, že soud I. stupně vychází z toho, že touto částkou, o kterou byl zmenšen majetek společnosti XXXX, je v této části celá výše přefakturované částky 15 651 389,53 Kč. Tato suma by se měla skládat dle podkladů ze spisového materiálu z částky dle faktur č. 200317841, č. 200317837 a č. 20040001 (14 800 681,13 Kč + 850 708,40 Kč na dani z přidané hodnoty). Soud I. stupně ovšem nijak neřeší obhajobu obžalovaných, zejména obžalovaného L. F., spočívající v tom, že technické zhodnocení nemovitostí nebylo hrazeno v podstatě, alespoň ne v plné výši, ze zdrojů společnosti XXXX, ale dílem bylo zapláceno přímo obžalovaným samotným, dílem z dotace, dílem z dalších půjček a dílem zřejmě z úvěru u Raiffeisenbank a. s. Ve vztahu k přefakturaci je zřejmé, že společnost XXXX přeposílala sice finanční prostředky na účet společnosti XXXX, zde jsou ovšem zasílány finanční prostředky i před tím, než vůbec k předmětné přefakturaci došlo a ani tato celková suma neodpovídá částce uvedené na předmětných fakturách. Je třeba tedy se zabývat ve vztahu k tvrzení o způsobené škodě i její výši a v základu tím, o kolik by měl být takovým jednáním fakticky zmenšen majetek společnosti XXXX a zda vůbec plnění společnosti XXXX ke společnosti XXXX v celém rozsahu s přefakturací souvisí. Lze upozornit i na skutečnost, že mělo dle doložených dokladů docházet i před přefakturací zřejmě i k úhradě záloh společnosti XXXX, tedy platbám, které přefakturaci a možnému plnění společnosti XXXX v souvislosti s předmětným jednáním předcházely. Zcela konkrétně lze uvést, že například faktura č. 200317841 na částku 1 495 529 Kč, která je také součástí přefakturace, zcela odpovídá i konečnou částkou dokladu, kterým účtoval L. F.-XXXX elektromontážní práce Petr Kovařík, přičemž, což je podstatné, dle dokladu na č. l. 1623 spisu měla být již tato suma v plné výši před přefakturací snad uhrazena zálohami a k celkové úhradě tak zůstávala nulová položka. Není tedy zřejmé, jaké plnění na základě takové přefakturace měla společnost XXXX poskytnout, když částka měla být zřejmě již zaplácena a není proto vyloučeno, že se jednalo skutečně pouze o účetní přefakturaci bez faktického plnění. Takovou úvahu bude muset soud I. stupně vyřešit i ve vztahu k dalším fakturovaným částkám a tedy k tomu, kdo měl technické zhodnocení nemovitostí v rozsahu přefakturovaných částek zaplatit a z jakých zdrojů a v jaké částce se tak mělo stát přímo ze strany společnosti XXXX a z jejího majetku, popř. zda se nejednalo, a pak v jaké míře, pouze o transakci účetní. Při zjištění plnění ze strany společnosti XXXX na technické zhodnocení nemovitostí je současně také podstatné řešit situaci následného nakládání se zdroji, které by měly k úhradě přefakturovaných částek společnosti XXXX sloužit. Zjednodušeně řečeno, je třeba se zabývat i tím, kde popřípadě společnost XXXX na zaplacení takových částek v předmětném období vzala finanční prostředky a zda se nejednalo vlastně o prostředky z půjček a úvěrů (zejména Raiffeisenbank a. s.) a v kladném případě nemůže zůstat bez povšimnutí okolnost, zda tyto zdroje byly v době převodu společnosti a následných zápočtů již splaceny, popř. zda je převzala společnost XXXX nebo jiné subjekty a kdo tedy finálně částku za technické zhodnocení zaplatil. Ze spisového materiálu se podává, že i podstatnou část úvěru u Raiffeisenbank a. s. totiž převzala společnost XXXX a to v řádu jeho větší části, otázkou pak zůstává, jaké by bylo zmenšení majetku společnosti XXXX, jestliže vlastně sumu na přefakturovaných plněních sama nezaplatila, popř. zaplatila pouze z úvěrových a jiných zdrojů, které sama ani finálně nesplatila, ale předala jejich splacení dál. Soud I. stupně proto musí objasnit, jakým způsobem dospěl k závěru, že byl majetek společnosti XXXX zmenšen a o jakou konkrétní částku, přičemž pouze taková částka by mohla případně sloužit k uspokojení jejích věřitelů.

15. Soud I. stupně dále uzavírá, že byla provedena přefakturace, potažmo úhrada přefakturovaných částek bez adekvátního protiplnění, zde ovšem mimo shora uvedeného, bude muset také jasně vyřešit námitku odvolání, čím vyvrací, že technické zhodnocení nemovitostí, byť popřípadě ve smyslu pohledávky nebo investice, bylo na společnost XXXX převedeno, tedy, že k protiplnění došlo. Při zohlednění vykazování takového majetku v některých účetních dokladech společnosti XXXX (zde jako nemovitého, o němž se opírá ve svém nároku zřejmě i správce

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobiášová.

konkursní podstaty), která tedy takový majetek měla vykazovat, je třeba se vypořádat i s existencí i ve skutkové větě zmíněné kupní smlouvy z 23. 5. 2005 mezi prodávající XXXX s. r. o. a kupující společností XXXX, již mělo dojít k převodu technického zhodnocení na XXXX, což ostatně mělo být vyrovnáno zápočtem ze dne 30. 6. 2005. Tedy toto technické zhodnocení mělo být na XXXX převedeno za současného započtení pohledávek XXXX vůči společnosti XXXX. V tomto smyslu je třeba se vypořádat i s námitkou následného převádění technického zhodnocení společností XXXX na společnost VIVA leasing a soudními rozhodnutími, mimo jiné i zmiňovaným rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci ve věci sp. zn. 2 To 3/2013. Jestliže by totiž měla společnost XXXX za svá plnění v souvislosti s přefakturací obdržet protiplnění pojaté jako pohledávka z technického zhodnocení nemovitostí, které následně úplatně převádí, nemohlo by být konstatováno, že k jejímu plnění dochází bez adekvátního protiplnění, současně při následném úplatném převodu na XXXX by jí již ani technické zhodnocení nenáleželo a tím by nemohla mít sama ani následné nároky vůči obžalované, které by tak převzal XXXX. S tím také souvisí níže rozvedená otázka oprávněnosti nebo neoprávněnosti zápočtu mezi společnostmi XXXX a XXXX.

16. Odvolací soud se také již v předchozím rozhodnutí vyjádřil i k dalšímu jednání obžalovaných, které dle prvostupňového soudu mělo vést k poškozování věřitelů a tím je převedení movitých věcí společnosti XXXX na XXXX v hodnotě 6 051 747 Kč v období od 3. 1. 2005 do 1. 6. 2005, přičemž v této části soud I. stupně pokynu odvolacího soudu nevyhověl. Jednání, jímž by byl vyveden veškerý movitý majetek společnosti XXXX do společnosti XXXX by mohlo být teoreticky trestným činem poškozování věřitele ve smyslu zcizení majetku a tím zmaření uspokojení věřitelů společnosti XXXX, to ovšem pouze za situace prokázání, že k převodu majetku došlo bez poskytnutí odpovídajícího protiplnění ze strany společnosti XXXX a tím, že protiplnění nebylo obdrženo, nemohlo dojít k uspokojení existujících věřitelů společnosti. Je nutno zdůraznit obecně, a to ve vztahu ke všem možným jednáním obžalovaných jednajících za společnost XXXX, že poškozování věřitele totiž nemůže být situace, kdy dojde k zaplacení skutečné pohledávky dlužníkem věřiteli a to i plněním s nízkou protihodnotou. Je-li dlužníkem hrazena skutečná pohledávka, pak nemůže být bez ohledu na charakter a výši protiplnění naplněna skutková podstata trestného činu poškozování věřitele. V případě, že by na straně dlužníka existovaly předpoklady zjištění úpadku a mnohosti věřitelů, mohlo by jít v takovém případě při plnění pouze jednomu ze skutečných věřitelů bez zachování poměrnosti plnění a při předlužení dlužníka pouze o trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a trestního zákona, popřípadě jemu odpovídající zvýhodnění věřitele dle ustanovení § 223 trestního zákoníku.
17. K převedení movitého majetku společnosti XXXX lze s odkazem na předchozí rozhodnutí odvolacího soudu rozvést dále následující. Soud I. stupně se v případě, že má za to, že takovým jednáním došlo k naplnění znaků posuzovaného trestného činu, musí vypořádat primárně opět s tím, zda k prodeji došlo tedy bez adekvátního protiplnění ze strany společnosti XXXX, jak tvrdí, tedy s tím, zda a jak byla cena za movité věci touto společností uhrazena. Je třeba také vyřešit, zda bylo prokázáno, že by hodnota všech převáděných věcí již byla v době převodu zaplacená, popř. zda společnost XXXX nepřevzala i závazky ke splácení některých věcí. Jestliže se jednalo opět o úhradu formou zápočtu, musí soud I. stupně jasně vyřešit, zda se jednalo o zápočet oprávněný a možný, popřípadě, čím a proč je takový závěr vyloučen. Současně bylo nutno se v případě plnění bez protihodnoty zabývat i tím, o kolik byl i v tomto případě zmenšen majetek společnosti XXXX, tedy v případě, že by majetek nebyl takto převeden, jaká částka by v majetku společnosti XXXX jeho zachováním zůstala, z níž by mohli být poškození věřitelé společnosti uspokojeni. Touto částkou může být pouze skutečná hodnota movitých věcí v době jejich neoprávněného převodu na společnost XXXX, nemůže se jednat o hodnotu účetní ani o počáteční hodnotu věcí, u nichž s postupem času jejich hodnota pochopitelně klesá. Opět zjednodušeně je nutno vycházet z hodnoty věcí v době jejich zcizení, když pouze za takovou částku by mohly být věci skutečně prodány a pouze taková částka by mohla sloužit k uspokojení

věřitelů společnosti. Lze předpokládat, že u předmětných věcí účetní hodnota nemohla odpovídat jejich hodnotě faktické, soud I. stupně vychází zřejmě z hodnoty účetní uvedené v převodní kupní smlouvě. Je tedy na místě v případě, že bude prokázáno, že k převodu došlo bez protiplnění, doložit adekvátní ohodnocení převáděných věcí, což opatřeno soudem I. stupně nebylo. Pochopitelně to až za situace, že bude prokázáno právě plnění bez protihodnoty. V neposlední řádě nutno v této pasáži poukázat i na dříve učiněný závěr ohledně okamžiku mařícího jednání a vzniku pohledávek věřitelů a to zejména ve vztahu k poškozené XXXX a tím shora popsané posouzení možné právní kvalifikace jednání před vznikem pohledávky poškozeného věřitele.

18. Soud I. stupně dále ve skutkové větě opakovaně zmiňuje dohody o zápočtech pohledávek mezi společnostmi XXXX a XXXX, to i ve vztahu k převodu investic (technického zhodnocení). Z napadeného rozhodnutí právě pro široké, dílem až méně pochopitelné, pojetí skutku, není zřejmé, zda i toto jednání tedy má být soudem I. stupně pojímáno jako jednání, jímž došlo ke zcizení majetku společnosti XXXX a tím zmaření uspokojení jejich věřitelů. Každopádně otázka realizace zápočtu a jeho oprávněnosti nebo neoprávněnosti je otázkou podstatnou i pro vyhodnocení získání protiplnění na straně společnosti XXXX za převod technického zhodnocení nebo movitých věcí. Soud I. stupně proto musí jednoznačně vyřešit, zda realizovaný a dokládáný zápočet byl možný a oprávněný a v negativním případě musí být prokázáno, že tomu tak nebylo. Je třeba obecně rozvést, že spáchání trestného činu ani skutková zjištění a závěr směřující k vině pachatelů trestné činnosti nemohou být založeny na pouhých úvahách soudu bez důkazní opory, ale vina pachatelů musí být bez důvodných pochybností prokázána. V případě důkazní nedostatečnosti musí být provedené důkazy hodnoceny vždy ve prospěch obžalovaných a při zachování principu presumpce jejich nevin. Nepostačuje tedy pravděpodobnost, že se trestného činu pachatel dopustí, ale takový závěr je nutno mít za bez důvodných pochybností doložený. To se týká i situací, kdy není zachováno účetnictví společností a kdy je třeba o to důkladněji se zabývat obhajobou pachatelů trestné činnosti, k níž by důkazní provedení účetnictví jejich společností bylo důležitým podkladem. Ze znaleckého posudku Ing. Petra Janíčka z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, který byl i soudem I. stupně následně doplněn, vyplývá, že jemu doložený stav účetnictví hodnotí jako neúplný a jeho závěry se opírají pouze o dílčí podklady, které mu byly předloženy s tím, že tyto by mohly být změněny v případě doložení kompletního účetnictví zapojených společností. Z posudku k zápočtu vyplývá, že znalec nemohl jednoznačně identifikovat všechny vzájemné závazky a pohledávky mezi společnostmi XXXX a XXXX, nemohl přesně identifikovat ani zdroje, z nichž došlo k zaplacení technického zhodnocení nemovitostí, současně konstatuje, že ovšem nelze vyloučit, že provedené zápočty byly možné, když společnost XXXX měla mít pohledávky vůči společnosti XXXX až 29 milionů Kč. V tomto ohledu se bude muset soud I. stupně zabývat tím, zda tedy dle doloženého stavu účetnictví a závěrů znaleckého posudku zejména Ing. Janíčka lze vyloučit, že by byl provedený zápočet možný, z čeho se na obou stranách skládal, to včetně oprávněnosti nebo neoprávněnosti dalších zde započtených pohledávek a bude muset prokázat nebo v pochybnostech vzít za nevyvrácené a ve prospěch obžalovaných, zda nebylo nebo bylo možné provést i převod technického zhodnocení a jeho zápočet. V tomto směru se bude muset soud I. stupně také vypořádat i s tím, zda je vyloučeno, že by po převodu společnosti na nového jednatele a zápočtu nezůstal majetek k vypořádání zbývajících věřitelů, zda tam zůstaly zachovány zásoby společnosti, zda tato společnost dále fungovala a s čím tedy, když žádný majetek již mít neměla, zda bylo tedy předáno i účetnictví společnosti, když by měla společnost XXXX dále fungovat a dokonce snad získávat další úvěr atd. V pochybnostech pak nezbývá než vyhodnocení všech nevyvrácených tvrzení obhajoby ve prospěch obžalovaných. Z doloženého stavu ohledně účetnictví a ekonomické situace společnosti je současně nutno také zohlednit další možné pohledávky společnosti po převodu společnosti XXXX, které by mohly sloužit k uspokojení věřitelů a proč tedy k plnění z nich nedošlo, je nutno zohlednit i to, že i dle doloženého neúplného účetnictví nemělo dojít na straně společnosti XXXX pouze k získání plusů, ale i mínusů ze společnosti

XXXX, mělo dojít k převzetí řady jejích věřitelů včetně zřejmě zmíněné Raiffeisenbank atd. Tyto závěry je nutno vyhodnotit i ve vztahu k prokázání naplnění subjektivní stránky činu obžalovaných. Nebude-li provedení zápočtu a převedení i technického zhodnocení a movitého majetku bez protiplnění vyvráceno, nemohl takový majetek totiž zůstat ve vlastnictví společnosti XXXX, popř. být převeden bez protihodnoty, a tím nemohlo dojít k neoprávněnému úbytku na straně společnosti XXXX. Plněním existujícího závazku by také nemohl být sám o sobě spáchán trestný čin poškozování věřitele.

19. S odhlédnutím od okolností ukončení nájmu, převodu společnosti a předání novému jednateři, což by mohly být okolnosti spíše k dokreslení možné subjektivní stránky činu pachatelů, ovšem bez podstaty naplnění objektivní stránky zvažovaného trestného činu, v poslední pasáži skutkové věty výroku pod bodem 1 napadeného rozsudku soud I. stupně souhrnně uvádí, že těmito machinacemi obžalovaní vědomi si předlužení společnosti XXXX za rok 2004 přinejmenším od 18. 5. 2005 při mnohosti věřitelů nepřístupovali k úhradě závazků podle zásad poměrnosti, tak aby byli věřitelé uspokojeni rovným dílem a způsobili tak poškozeným věřitelům škodu. Tato pasáž rozhodnutí se již vymyká i právně úvaze soudu o trestném činu poškozování věřitele, když jednání je shrnuto dílem v této části ve svém popisu spíše jako zvýhodňování věřitele. Toho se může dle ustanovení § 256a trestního zákona dopustit ten, kdo jako dlužník, který není schopen plnit své závazky, zmaří, byť i jen částečně, uspokojení svého věřitele tím, že zvýhodní jiného věřitele. Na rozdíl od trestného činu poškozování věřitele, je zde předpokladem v podstatě předlužení pachatele, který jako dlužník není schopen plnit své splatné závazky a vědom si toho zvýhodní jiného věřitele tím, že mu závazky na úkor jiného věřitele uhradí. Pro takový trestný čin jsou tedy podstatné existence dlužníka, který není schopen plnit své splatné závazky, existence věřitele, který má vůči pachateli právo na plnění obvykle ze závazkového vztahu, mnohost věřitelů a neschopnost dlužníka po delší dobu plnit splatné závazky, tedy v podstatě jeho úpadek. Při tomto zobecnění by tedy muselo být prokázáno, že společnost XXXX, za níž obžalovaní jednali, byla v úpadku, že si toho byli obžalovaní vědomi a že při existenci více věřitelů úmyslně plnili pouze některým z nich s vědomím, že jiní věřitelé uspokojeni nebudou a jejich uspokojení bude být jen částečně zmařeno. Soud I. stupně sice uvádí, že si obžalovaní byli úpadku vědomi, zde by se měl ovšem vypořádat s námitkou odvolání v tom, z čeho taková skutečnost vyplývá a bylo-li vycházeno z vyjádření znalce Ing. Janíčka, pak by měl být závěr soudu konfrontován s jeho doplněným vyjádřením o tom, že o takový stav mohlo jít, nikoli, že takový stav existoval. Současně by měl být takový stav doložen a zhodnocen soudem i objektivně ve vztahu ke shora zmíněným závěrům o otázce prokázanosti existence dlužníků a věřitelů společnosti XXXX ve vztahu k nedostatečně doloženému účetnictví, tedy zda lze z doloženého účetnictví a popř. závěrů znalce vzít takový stav za prokázaný bez pochybností a k jakému okamžiku, když společnost XXXX měla mít i následně zřejmě i pohledávky vůči jiným subjektům, i její závazky měly být dílem, a nikoli v nepodstatné míře, převzaty společností XXXX S tím souvisí opět i opakované prokázání subjektivní stránky i ohledně tohoto znaku o neschopnosti plnit své závazky na straně obžalovaných a to, což je podstatné, k okamžiku jednání, jímž dochází ke zvýhodnění věřitele. Lze také ve shodě s argumentací u trestného činu poškozování věřitele poukázat na to, že v době právně-relevantního jednání by již věřitel musel existovat, jinak se o takový trestný čin nejedná, nemůže se proto jednat o věřitele, kteří teprve do budoucna po takovém jednání vzniknou. V neposlední řadě i u tohoto trestného činu nesmí jít o zvýhodnění pouze účetní, ale reálné. Škodou ovšem nemůže být vždy přímo celá hodnota zmařené pohledávky věřitele, ale jde o její část, jejíž poměrného uspokojení by poškozený věřitel mohl dosáhnout, kdyby nedošlo k přednostnímu uspokojení jiného věřitele. Bylo by nutné tedy jasně vyřešit i otázku počtu věřitelů, jejich pohledávek, majetku společnosti a z něj stanovit oprávněný poměr pro jejich uspokojení, který je škodou na jejich straně.
20. V této části tedy soud I. stupně nejasně vybočuje k formulaci jiné trestné činnosti obžalovaných, aniž by takový posun ve skutkové větě objasnil, současně tento neodpovídá ani užití právní

kvalifikaci činu ani úvaze soudu o možné škodě, která by měla poškozeným vzniknout a jakým tedy jednáním. Dokazování ostatně není ani přímo směřováno ke zvýhodnění jiných věřitelů, ale k jejich poškození, současně soudem není ani blíže objasňováno, jakým jednáním by ke zvýhodnění mělo konkrétněji dojít. Ke škodě vzniklé věřitelům při trestném činu zvýhodňování věřitele by totiž bylo nutné objasnit, jací věřitelé společnosti XXXX v okamžiku zvýhodnění jiných věřitelů existovali, jakým jednáním bylo jejich uspokojení zmařeno a zejména v jaké výši jim mělo být při zachování prvků poměrnosti plnění věřitelům plněno, což ani nemůže odpovídat škodě, k níž soud I. stupně dospívá. Je zde dán tedy i logický rozpor rozhodnutí, když soud I. stupně dospívá ke škodě vůči jednotlivým věřitelům v plné výši jejich pohledávek (odhlédnuto od poškozené XXXX., které u této škody přiznává i příslušenství pohledávky), uvádí, že mělo být věřitelům plněno dle zásad poměrnosti, současně ovšem škodu vyčísluje skutkově v plné výši a právní větu navíc staví do roviny částečného zmaření uspokojení věřitelů, aniž by toto blíže zdůvodnil. Tuto rozšiřující úvahu odvolací soud rozvádí proto pouze z důvodu formulace soudu I. stupně v poslední pasáži skutkové věty skutku ad. 1 rozsudku, aniž by považoval za možné s ohledem na stav provedeného dokazování ji blíže vyhodnotit.

21. Jestliže také soud I. stupně uvádí, že škodou jsou celkové částky pohledávek poškozených věřitelů, není zřejmé z čeho se vycházeno při nedostatečné existenci a podkladech účetnictví a tím ovlivněných nejednoznačných závěrech znaleckého posudku v úvaze, zda společnost XXXX vůbec měla na jejich úhradu finanční prostředky i bez realizace jednání, kterým měla zmařit uspokojení věřitelů. Současně částka škody může odpovídat výši zmařených pohledávek pouze tehdy, je-li hodnota zcizeného majetku stejná nebo vyšší těmto pohledávkám, v případě, že by byla nižší, mohli by být věřitelé i při naplnění znaků trestného činu poškozování věřitele uspokojeni pouze do výše hodnoty zcizeného majetku, nikoli plně. Je tedy podstatné, v jakém rozsahu byl dlužník schopen splatit své dluhy poškozených věřitelů bez protiprávního jednání.
22. Shora uvedené úvahy současně plně souvisí i s jednáním pod bodem 2 napadeného rozsudku. Tímto jednáním měli dle soudu I. stupně obžalovaní naplnit skutkovou podstatu trestného činu porušení povinností v řízení o konkursu podle § 126 trestního zákona, tím, že měli po prohlášení konkursu mařit výkon funkce správce konkursní podstaty a tím ohrozit úplné a správné zjištění majetku patřícího do konkursní podstaty. Tohoto jednání se měli totiž dopustit tím, že se měli snažit znemožnit zjištění původu finančních prostředků investovaných společností XXXX do technického zhodnocení nemovitostí obžalované, měli zastírat původ tohoto majetku, když tyto skutečnosti na výzvy správce zatajovali, obžalovaná závazek v civilním řízení neuznala a měli vést jednání směřující ke zpeněžení majetku a obohacení se obžalované F..
23. I když soud I. stupně ohledně tohoto skutku již neuplatňuje kvalifikaci jednání ve spojení s trestným činem legalizace výnosů z trestné činnosti tak, jak byla shledávána obžalobou (ostatně legalizace výnosů z trestné činnosti nemůže být spojována s přímým pachatelem takové trestné činnosti, který by takovým jednáním pouze zastíral původ věci získané z vlastní trestné činnosti) a jednání tedy posuzuje zjednodušeně jako neplnění povinností vůči konkursnímu správci a tím maření výkonu jeho funkce a ohrožení zjištění majetku v konkursní podstatě, nelze takový skutek pochopitelně oddělit od závěrů k jednáním pod bodem 1 rozsudku, neboť jsou založeny na shodné podstatě spojené s údajným zaplacením a převodem technického zhodnocení nemovitostí obžalované společností XXXX bez získání protiplnění. V tomto ohledu je nepochybně takové jednání navázáno na ověření, zda tedy takové technické zhodnocení vůbec bylo uhrazeno společností XXXX, z jakých zdrojů a v jaké výši, zda vůbec přešlo, byť jako pohledávka, do majetku společnosti XXXX, zda v době po prohlášení konkursu tedy vůbec bylo v majetku společnosti XXXX, popř. zda existovala pohledávka společnosti XXXX vůči obžalované z tohoto zhodnocení, když již dříve mělo dojít k převodu investic budovy na společnost XXXX, která i tuto pohledávku měla uhradit zápočtem. V takovém případě by těžko mohla být, i při prokázání jednání obžalovaných a to i ve spojení se snahou o zpeněžení majetku,

poškozenou společnost XXXX zastoupená správcem konkursní podstaty, nemohlo by dojít k zatajování investice a znemožňování zjištění, že pohledávka společnosti XXXX z technického zhodnocení nemovitostí obžalované této společnosti náleží. Pro naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu je pak podstatné, zda měl tedy dlužník v konkursu vůbec takový majetek, neboť v negativním případě svým jednáním vlastně nemůže ohrozit jeho úplné a správné zjištění. Mělo-li by jednání nesoučinnosti s konkursním správcem spočívat pouze v zatajování pohledávky ze zhodnocení nemovitostí obžalované, při její neexistenci pochopitelně nelze nečinnost obžalovaných stavět do roviny trestněprávní. Má-li spočívat i v jiné nesoučinnosti, tak by se měl soud I. stupně zabývat i obhajobou obžalovaných, že vždy na výzvy správce konkursní podstaty reagovali a plně mu vyhověli a vyvrácením takové obhajoby. Při prokázání existence pohledávky společnosti XXXX vůči obžalované z technického zhodnocení, jejího obohacení se a jejího zatajování ze strany obžalovaných, by bylo také nutno se zabývat tím, že nikoho nelze nutit k tomu, aby na svou osobu uváděl okolnosti spojené s jeho trestnou činností, tedy konfrontací se zásadou zákazu vynucování sebeobvinění a zda tato zásada není narušována vynucováním toho, že by se obžalovaná k původu a získání takového majetku měla vyjádřit. Současné předmětné jednání nemůže být naplněno ani tím, že by obžalovaná takovou pohledávku vůči své osobě v civilním řízení neuznala, což je jejím právem.

24. Propojenost obou skutků tedy neumožňuje uzavření jednoho z nich bez objasnění závěrů k druhému. V této části lze současně ještě upozornit také na neobjasněný výrok ve vztahu k adhezní části trestního řízení, když soud I. stupně mimo nároků poškozených věřitelů, kterým přiznal náhrady v plné výši a společnosti XXXX. včetně příslušenství, jehož určení ani blíže neobjasnil, přiznal nově náhradu škody také správci konkursní podstaty úpadce XXXX s. r. o., Mgr. Jirému Šebestovi a to ve výši 14 791 962,70 Kč. Mimo toho, že tato částka zřejmě odpovídá částce uplatněné správcem konkursní podstaty v civilním řízení vedeném u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp. zn. 7 C 169/2006, zůstal její původ a výše z napadeného rozhodnutí neobjasněn. Z uplatnění nároku správcem konkursní podstaty vyplývá, že ve vztahu k účetním dokladům nejprve požadoval částku 22 454 000 Kč, která ovšem vyplývala pouze z rozvahy v účetnictví společnosti XXXX za rok 2004. K úpravě částky, která by měla odpovídat investicím společnosti XXXX do staveb obžalované, mělo dojít až prověřováním předmětné trestné činnosti orgány činnými v trestním řízení, které měly zjistit, že investice nedosahuje částky z rozvahy, ale částky správcem uplatněné. Vzhledem k tomu, že uplatněná a přiznaná částka vlastně ani neodpovídá částkám ve skutkových větech napadeného rozsudku, není prvotně vůbec odvolacímu soudu zřejmé, o co se tedy takový propočet opírá a jak byl vyčíslen. I tato skutečnost odpovídá tomu, že si soud I. stupně dosud nijak neujasní ani okolnost, nejen zda vůbec, ale ani v jaké výši, tedy měla být škoda vlastně jednáním obžalovaných způsobena. Současně je také zřejmé, že tato částka přiznaná správci konkursní podstaty vychází zřejmě ze stejné škody spojené s investicí do zhodnocení nemovitostí obžalované jako částky přiznané poškozeným věřitelům a naznačuje tedy duální uložení povinnosti z téhož nároku. Povinnost obžalovaných k náhradě škody sumárně dosahuje částky 31 341 722 Kč, která i při nezohlednění přiznaného příslušenství, není dosud nijak důkazně opřena ani o celkovou investici do zhodnocení nemovitostí.
25. V neposlední řadě musí odvolací soud také upozornit na nutnost přednostního posouzení skutku ad. 2 ve vztahu k vyhodnocení předpokladů nepřipustnosti trestního stíhání obžalovaných ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Ve vztahu k tomuto skutku je jednání obžalovaných nyní kvalifikováno dle ustanovení § 126 trestního zákona a s ohledem na zákaz *reformationis in peius*, tedy zákaz změny rozhodnutí v neprospěch obžalovaných při pouze jimi podaném odvolání, již nemůže dojít ke zpřísnění právní kvalifikace. Tomuto trestnému činu současně odpovídá ustanovení § 225 současného trestního zákoníku, tedy přečin porušení povinnosti v insolvenčním řízení. V tomto ohledu soud I. stupně v rozhodnutí konstatuje, že použil i v této části právní úpravu trestního zákona, která je pro obžalované při srovnání trestních sazeb příznivější. Za trestný čin podle § 126 trestního zákona lze uložit trest odnětí svobody

na šest měsíců až tři léta, zákaz činnosti nebo peněžitý trest. Za přečin podle § 225 trestního zákoníku lze uložit trest odnětí svobody na šest měsíců až tři léta nebo trest zákazu činnosti. Pouhým srovnáním alternativ trestů by se tedy mohlo jevit, že předchozí právní úprava trestního zákona je prospěšnější pro obžalované v alternativě dalšího peněžitého trestu. To ovšem neplatí při zohlednění předpokladů ustanovení § 67 trestního zákoníku, které i za dané jednání také uložení peněžitého trestu umožňuje. Posouzení skutku podle časové působnosti trestních zákonů ve smyslu § 16 odst. 1 trestního zákona a § 2 odst. 1 trestního zákoníku je ovšem nutno zkoumat nejen z hlediska porovnání zákonných trestních sazeb příslušných trestných činů, ale i z hlediska ustanovení o zániku trestní odpovědnosti uplynutím promlčecí doby. Lze tedy zestručnit, že skutek by měl být právně kvalifikován v tomto smyslu dle ustanovení, které je pro obžalované výhodnější i ve smyslu zániku trestnosti činu, potažmo zániku trestní odpovědnosti za trestný čin. Dle ustanovení § 67 trestního zákona činí promlčecí doba u trestného činu dle § 126 trestního zákona pět let, totéž platí dle § 34 u přečinu podle § 225 trestního zákoníku. I přes tuto skutečnost je ovšem pro obžalované zřejmě výhodnější posouzení trestnosti činu pod bodem 2 napadeného rozsudku dle nového trestního zákoníku a to s ohledem na omezení výčtu úkonů způsobujících přerušení promlčecí doby podle § 34 odst. 4 trestního zákoníku oproti ustanovení § 67 odst. 3 písm. a) trestního zákona. Jestliže dle úpravy trestního zákona po sdělení obvinění přerušovaly promlčení trestního stíhání všechny úkony orgánů činných v trestním řízení směřující k trestnímu stíhání pachatele, dle trestního zákoníku jde po zahájení trestního stíhání o taxativní výčet úkonů, přičemž v dané věci je nejpodstatnější, že se promlčecí doba přerušuje vyhlášením pouze odsuzujícího rozsudku pro trestný čin, o jehož promlčení jde. Omezení výčtu úkonů přerušujících promlčecí dobu sice nemá vliv na přerušení promlčecí doby, která již začala běžet podle dřívější právní úpravy, a změnou trestního zákona se zpětně neruší účinky úkonů, které byly činy podle dřívější právní úpravy a způsobily přerušení promlčecí doby, promlčecí dobu ovšem podle nového trestního zákoníku v dané věci nemohlo přerušit ani konání hlavních líčení ve věci ani činění jiných úkonů mimo v trestním zákoníku taxativně vymezených. Promlčecí dobu tedy nemohlo přerušit ani vyhlášení zprošťujícího rozsudku ve vztahu ke skutku pod bodem 2 napadeného rozsudku. Za takové situace je posledním úkonem, který je relevantní a přerušil promlčecí dobu dle trestního zákona u tohoto trestného činu zřejmě konání posledního hlavního líčení ve věci samé před účinností nového trestního zákoníku. Od tohoto okamžiku by pak běžela promlčecí doba dle pro obžalované výhodnější právní úpravy vymezené v trestním zákoníku v trvání pěti let, která nebyla přerušena ani vyhlášením zprošťujícího rozsudku k tomuto skutku. Z tohoto pohledu se jeví tedy posouzení tohoto skutku dle trestního zákoníku ve smyslu § 225 z hlediska ustanovení o zániku trestní odpovědnosti pro obžalované prospěšnější. Při respektování shora uvedených úvah soud I. stupně proto u skutku ad. 2 nejprve vyhodnotí shora naznačené předpoklady, přezkoumá plynutí promlčecí doby i ve vztahu k době, která se do ní dle zákona nezapočítává a ve vztahu k úkonům, které promlčecí dobu staví nebo přerušují, včetně spáchání jiného trestného činu obžalovanými v jejím průběhu, a vyhodnotí přednostně předpoklady § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Až při jejich nenaplnění bude posuzovat okolnosti případného spáchání tohoto trestného činu obžalovanými a okolnosti jejich viny nebo nevin.

26. Odvolací soud výslovně nevymezil rozsah dokazování, které bude nutno doplňovat soudem I. stupně a to s ohledem na to, že se soud prvního stupně bude muset před touto úvahou vypořádat se všemi shora uvedenými okolnostmi rozvedenými odvolacím soudem ohledně dosavadních skutkových zjištění a závěrů, jejich propojení s právní kvalifikací, naplněním znaků skutkových podstat zvažovaných trestných činů, prokázanosti skutkových zjištění a učinění skutkových závěrů bez důvodných pochybností, když absence důkazů, tedy i průkaznost nebo neprůkaznost účetnictví společnosti XXXX nemůže jít na úkor obžalovaných, ale musí být vykládána vždy v pochybnostech v jejich prospěch. Totéž se týká zhodnocení subjektivní stránky jejich činů, i v této části musí být pro závěr o vině obžalovaných bez pochybností prokázáno jejich úmyslné zavinění. Dokazování bude nutné doplnit jistě v rozsahu důležitém

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobiášová.

pro vyhodnocení zániku trestní odpovědnosti za trestný čin ke skutku ad. 2. V dalším soud I. stupně až na základě vypořádání se s pokyny odvolacího soudu zváží potřebnost doplnění dokazování (například v naznačeném objasnění výše škody a dalších závěrech), musí se takto dostatečně vypořádat nejen s prokázáním spáchání skutků, ale i s prokázaným průběhem skutkového děje a případnou právní kvalifikací jednání, v případě rozporů a nejasností musí doplnit dokazování tak, aby mohl dospět k jasným a logickým závěrům, v pochybnostech musí své závěry, zhodnotit ve prospěch obžalovaných. Prvostupňový soud se proto primárně nespokojí ani s převzetím skutkové věty tak, jak je uváděna v obžalobě. Lze doplnit, že soud I. stupně se bude zabývat i námitkami obžalovaných v podaných odvoláních, které jsou ovšem v podstatné části řešeny i ve shora učiněných závěrech odvolacího soudu, i tyto své úvahy a závěry v odůvodnění rozhodnutí projeví. Důkazy provedené procesně v souladu s trestním řádem soud I. stupně následně zhodnotí postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu a své nové rozhodnutí soud I. stupně zdůvodní tak, jak mu ukládá § 125 odst. 1 trestního řádu. Současně bude respektovat zákaz změny rozhodnutí v neprospěch obžalovaných.

27. Odvolacímu soudu, i přes vědomí zřejmé nepřiměřenosti délky trestního řízení obžalovaných, která musí být nepochybně také při následných úvahách soudu I. stupně zákonným způsobem zohledněna, nezbylo, než ze shora uvedených důvodů tedy napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), písm. c) trestního řádu zrušit a věc podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátit soudu I. stupně, na nějž je nutno klást pro vzniklé prodlevy povinnost přednostního vyřízení této trestní věci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Zlín 27. června 2019

Mgr. Radana Macháňová Laštůvková v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
Mgr. Vít Krchňáček
soudce